

ikke liggende for os et Forsatningsforslag; men jeg spørger: Til hvilken Nytte skulde vi have liggende for os et Forsatningsforslag? Hvortil skulde vi bruge det? Vilde Forsatningsforslaget derved, at vi forhandlede det, derved, at vi kom til at give det Bekræftelse, blive til Lov? Skulde vi ville bringe det til en eenfædig Afgjørelse paa en Tid, hvor der maaffee endnu maa ligge lang Tid imellem, inden det kunde bringes til Antagelse paa et andet Sted? Eller skulde vi bringe det til Antagelse som en Tyngsag paa andre Steder? Selv om vi vilde gaae den Vej, selv om vi vilde ansee den for den rette, saa vil jeg dog spørge Enhver — og her maa jeg dog troe, at vi gjøre klogt i at kaste Blikket omkring i Europa —, om den Forsatning, som vi helst maatte ønske, ikke vilde være udsat for, inden den kom til at træde virkelig i Kraft, at være saa gennemhullet ved Fordringer fra alle Sider, at den maaffee aldrig kom til at træde i Virksomhed? Vilde der være noget Uflogere, end at lade en lang Forhandling gaae forud for en saadan Forsatnings Iværksættelse, og vilde vi, ved at forkaste nærværende Lov, mere sikke os, at den bliver som vi ønske os den. Jeg er overbevist om, at det netop vilde have den modsatte Virkning, og at det vilde blive gjort os aldeles umuligt at faae en Forsatning som vi ønskede den, naar den laa for i saa lang en Tid, inden den blev bragt i Udførelse. Jeg kan egentlig ikke forstaae, hvad man i dette Dieblit vilde gjøre med et Forsatningsudkast. Allerede i forrige Aar hørte jeg, at man sagde, at vi her skulde behandle Forsatningsværket, forinden Stændersamlingen i Holsteen og Slesvig kom sammen, og jeg troer ikke, at jeg tager feil, naar jeg siger, at omtrent de samme Mænd, som nu drive saameget paa at faae Forsatningsværket frem, netop stode stærkt her paa. Men kan man da nu virkelig sige, at Regjeringen har brudt sit Løfte, naar den nu netop kalder Stænderne sammen for et saadant Forsatningsværk bliver forelagt? Vidste vi ikke Alle, da vi forrige Aar gif fra hinanden, at Stænderne maatte komme sammen i de andre Landsdele, forinden dette Forsatningsværk kunde blive forelagt og iværksat? Men, siger man, Regjeringen kunde dog idet-

mindste give et Tegn paa, at den havde istude at faae et saadant Forsatningsværk tilveie, den kunde jo idetmindste — thi det har jeg hørt, om jeg end ikke har hørt det offentlig udtalt her i Salen — gjøre et Forslag til at affaafte de Paragrapher i Grundloven, som gjøre en saadan Forhandling langsom, for derved at sikke sig, at den hurtigt kunde fremmes, naar den blev forelagt; men, naar det ærede Thing gjør saamange Indsigelser allerede ved en Lov af den Betsfæstelse som den nu foreliggende, saa vil jeg spørge: Hvorledes vilde det da modtage et Forslag, som gif løs paa Udførelsen af det Nysanferte? Vilde man saa ikke sige: „man vil prøve paa at forraade vor Grundlov, man vil prøve paa at fraryste os en hurtig Beslutning, istedetfor at give os Tid til Overveielse, naar vi skulde foretage sige Forandringer, som vor Grundlov forudsætter?“ Er der noget bedre Middel til at fremstunde det Dieblit, hvor et saadant Forsatningsforslag maa blive os forelagt, end netop at gaae ind paa de Love, som forelægges os, naar vi ikke i nogen væsentlig Grad have Noget imod den Grundtanke, som ligger i dem? Den ærede sidste Taler sagde ikke, at han havde Noget imod Grundtanken, men han sagde heller ikke, at han deelte Udvalgets Mening, som er for Grundtanken. Om deri skal søges en Forskellighed mellem Udvalgets Flerstal og det ærede Medlem, det veed jeg ikke. Jeg vil imidlertid holde mig til Udvalget, og dette har erklæret, at det er stemt for Grundtanken i Loven, og da spørger jeg altsaa, om vi, naar vi først ere komne saa vidt, at vi erklære os for at være for Grundtanken i Loven, saa ikke i en langt betydeligere Grad sikke os en rimelig hurtig Fremlæggelse af de Love, vi især attraae, ved at gaae ind paa et Forslag, hvis Grundtanke vi ønske, end ved at fordræ en Lov, som gif ud paa en Forandring i vor Grundlov — en Forandring, hvis Grundtanke vi dog i Virkeligheden ikke ønske. Jeg troer saaledes, at, naar vi overveie vor egen Stilling ligeoverfor dette Spørgsmaal, saa vil det let vise sig, at det meget mere er Mangel paa Oversigt over Forholdene, som de virkelig ere, end Grund til Mistillid, som leder os i denne Betragtning. Der-